

FRIE SKOLERS LÆRERFORENING

Kredsbestyrelsens beretning, Frie Skolers Lærereforening kreds 2, august 2020

At skrive en beretning er en langsommelig, men dog demokratisk proces. Kredsbestyrelsen starter tidligt med at tale om, hvad indholdet i dette års beretning skal være. Så skriver jeg et udkast, som vi gennemgår på et kredsbestyrelsesmøde, måske er der rettelser eller tilføjelser, så beretningen til sidst står skarpt og finpudset – klar til at blive holdt på årets vigtigste dag i kredsen, nemlig generalforsamlingen. Men i år har processen været endnu længere og til tider lidt trættende og noget usikker. For hvornår ville vi overhovedet kunne afholde kredsgeneralforsamlingen?

Corona og OK21

I dette forår har vi været lukket ude fra vores skoler og arbejde i den fysiske verden. Frygten for coronaen og et forsøg på at holde epidemien fra døren lukkede Danmark i mange uger. Min egen skole lukkede et par timer før, Mette F. lukkede hele landet ned. Det var surrealistisk ikke at skulle møde op på skolen torsdag morgen, men vi havde travlt med at tilrettelægge fjernundervisning, så tanker og følelser blev gemt lidt væk. Det var først, da en af mine veninder nævnte, hvor forfærdeligt det var at skulle arbejde hjemmefra og hvor svært det var ikke at være sammen med kollegerne, at jeg mærkede efter. Og jo, det var da ikke sjovt at sidde hjemme ved skrivebordet i stedet for at stå i engelsklokalet med de til tider lidt ugidelige teenagere.

Men det var ikke en ny følelse, for vi har været lukket ude fra skolerne før, nemlig i april 2013 under lockouten. De to skolelukningsperioder har i min optik udelukkende det til fælles, at vi ikke måtte møde op på skolen for at varetage undervisningen. Men dengang i 2013 stod vi på gader og stræder for at gøre opmærksom på uretfærdigheden ved, at vi var udelukket fra vores arbejde. Vi havde en modstander i form af staten, der i den grad ville have os til at makke ret. Det er underligt, at en måned for 7 år siden fortsat kan have så stor betydning for min maverregion. Når talen falder på april 2013 eller der dukker billeder op på min Facebookprofil, så kan jeg fysisk mærke knuden i maven og hvor meget jeg frøs den dag på Christiansborgs Slotplads. Følelsen af at blive **så** uretfærdigt behandlet sidder så dybt plantet i min bevidsthed, at det er svært ikke at lade den få overtaget en gang imellem, men vi **er** videre, der er unge lærere blandt vores kolleger, der ikke har oplevet at stå i en rundkørsel iført gul refleksest og uden kontrol over, hvornår vi kunne komme tilbage bag katederet. Så vi skal se fremad og ikke dvæle for meget ved fortidens stridigheder.

Under forårets skolelukningsperiode var det også ude af vores kontrol, hvornår vi kunne komme tilbage til vores elever. Men i modsætning til under lockouten var retorikken omkring lærernes arbejde særdeles positiv. Forældrene oplevede i den grad, hvad det vil sige at skulle undervise og

motivere deres egne børn, de fik fornyet respekt for vores enormt vigtige arbejde. Og politikerne var også med til at bringe værdsættelsen af vores arbejde et par grader i vejret. Det giver håb for fremtiden.

Lockouten betød også, at jeg mistede troen på politikerne i dette land. Det har været svært at skulle sætte et kryds ved et parti, når jeg havde følelsen af at være blevet røvrendt (pardon my french) af dem alle. Men midt i den underlige situation vejrede jeg morgenstemning. Statsministeren tog i den grad føringen og helt uden at tromle fagbevægelsen. Tværtimod proklamerede hun for rullende kameraer, at den danske model fungerer. Der blev lavet aftaler om at holde hånden under arbejdstagerne i dette land, aftaler som reelt er indgået mellem arbejdsgiverne og fagbevægelsen, så Danmark atter fremstår som rollemodel for andre lande, når det kommer til at finde løsninger i fællesskab i stedet for at bekrige hinanden.

Men inden der går for meget H.C. Andersen i den, så kan pessimisten i os alle også indskyde, at det tager tid at vende en supertanker, der i flere år har haft retning mod konflikt i stedet for forhandlinger og fælles løsninger. Under overenskomstforhandlingerne i foråret 2018 stod vi skulder ved skulder i den samlede fagbevægelse. Vi stod vagt ved Forligsen, mens vores forhandlere kæmpede en brav kamp for at nå et tilfredsstillende forhandlingsresultat. Resultatet har været diskuteret mange gange og alt efter øjnene, der ser, kan det diskuteres om, det er et tilfredsstillende resultat eller ej. Vi må konstatere, at det ikke lykkedes at lande en arbejdstidsaftale på vores område. Man nedsatte i stedet en lærerkommission, der skulle se på muligheden for at lave en arbejdstidsaftale for folkeskolelærerne i overenskomstperioden. Og i resultatet på statens område fik vi skrevet ind, at vi skal læne os op af et eventuelt resultat på det kommunale område. I december kom så lærerkommissionens rapport. Rapporten indeholder en dybdegående analyse af skoleområdet og i den finder man anbefalinger for tre spor: en ny arbejdstidsaftale, en styrket lærerprofession og en tydelig lokal ledelse. Danmarks Lærerforening og Kommunernes Landsforening fortsatte trods coronaens lukning af stort set hele landet deres forhandlinger om en arbejdstidsaftale for folkeskolelærerne. Og i går landede de så endelig en aftale. En aftale, som måske ikke sidder lige i skabet, hvis man havde håbet på en tilbagevenden til de gode gamle dage med tid på alle arbejdsopgaver. Men dog en aftale, hvilket betyder, at folkeskolelærerne ikke længere skal arbejde under Lov409, men derimod en arbejdstidsaftale forhandlet på plads i enighed og med kompromiser på begge sider af forhandlingsbordet. Folkeskolelærerne skal nu stemme om aftalen og når det forhåbentligt bliver et ja, så skal vi i gang med at se på, hvordan vi kan få forhandlet en aftale i hus med vores ny forhandlingsmodpart, Medarbejder- og kompetencestyrelsen, (i daglig tale MEDST.).

At regeringen nedlagde Moderniseringsstyrelsen og i stedet flyttede forhandlingerne i staten over i MEDST., havde måske nok symbolsk betydning, idet man (i hvert fald) retorisk ville væk fra den økonomisk kassetænkning og i stedet sætte medarbejderne i centrum. Og det er jo alt sammen meget sympatisk, men det er nu tid til at vise, at det ikke kun bliver ved de fine ord, når der holdes skåltaler på Borgen. Indtil videre har det måske været så som så med det nye fokus på medarbejderne, i hvert fald måtte vi sande, at forhandlingerne om et nyt lønsystem på det frie skoleområde endte uden resultat. Og når vi bringer lønforhandlinger, der er gået i hårdknude ude på skolerne, op i MEDST., så er det måske ikke altid, at de tager mediatorrollen på sig. Men man kan

jo have lov til at håbe, at tingene vender på et tidspunkt. Når man i en krisesituation som denne coronaperiode er i stand til at forhandle sig frem til løsninger, der kommer de ansatte til gode, så kan man jo også håbe på, at denne forhandlingsvilje og ønsket om at nå et balanceret resultat smitter af på embedsværket i MEDST., så de reelt set vil gå ind på fluepapiret sammen med os for at opnå et resultat i stedet for at smide bolden tilbage på skolen for at lade skolens ledelse og tillidsrepræsentanten nå til enighed.

Vi skulle i forbindelse med generalforsamlingen i april have afholdt kravopstillingsmødet, hvor vi kunne tale om, hvilke forventninger I har til hovedbestyrelsens endelig krav til OK21. Udsættelsen af generalforsamlingen og ikke mindst forsamlingsforbuddet i foråret betød en aflysning af opstillingsmøderne. Heldigvis havde vi igangsat en indsamling af krav via FSL-klubmøderne på skolerne. Og igen viste medlemmerne i kreds 2 sig at være med på dette nye tiltag, idet 14 af kredsens 82 skoler indsendte krav, som jeg kunne tage med til drøftelse i hovedbestyrelsen. Der er ingen tvivl om, at vi har ønsker om forbedringer på i hvert fald tre områder: en arbejdstidsaftale, centralt aftalt løn og seniorordninger. På børnehaveklasseledernes årsmøde måtte formanden stå for skud, fordi det ikke var lykkedes at få børnehaveklasselederne på lærerlønnen ved OK18. I børnehaveklasserne lavedes der hver dag undervisning, der skal udarbejdes elevplaner, holdes teammøder og meget mere, som må siges at være lærerarbejde, så derfor er børnehaveklasseledernes krav yderst rimeligt, men med et manglende centralt resultat er det igen op til tillidsrepræsentanterne at opnå et forhandlet resultat på den lokale skole. Og seniorordningerne kommer vi heller ikke uden om, vi skal efterhånden arbejde til, vi er et stykke oppe i 70'erne. At være lærer kræver, at man er velforberedt, har energi til at stå for undervisningen – kort sagt, at man kan holde til presset og kan levere varen **hver** dag. Hvis vi skal kunne holde til at være de kreative og super kompetente lærere, som vi ønsker at være, så kræver det to ting: at vi har tid til forberedelse og fordybelse og at vi har overskud til give eleverne den optimale undervisning – også når vi når hen i livets efterår.

Jeg ved godt, at overenskomstforhandlingerne ikke kan sammenlignes med Palles Gavebod. Man får sjældent alt det, man ønsker sig. Men hvis jeg skal have et ønske til OK21, så må det være, at vores forhandlingsmodpart tager skeen i den anden hånd og lytter til Mette F., når hun siger, at den danske model fungerer i bedste velgående. Så skal jeg også nok love at udvise mådehold i mine forventninger til fx de procentvise lønstigninger, idet vi naturligvis som fagbevægelse også skal være rimelige og samarbejdsvillige, når det handler om landets tilbagevenden efter den økonomiske nedgang, vi har oplevet i forbindelse med dette forårs nedlukning af arbejdspladser, skoler mv.

Socialt ansvar

Som sagt har vores statsminister efter min mening båret landet igennem denne krise på forbilledlig vis. Okay, min egen mor skulle lige høre Dronningen tale med store bogstaver, før hun sådan helt forstod alvoren af at blive hjemme, holde afstand og ikke smutte til vinsmagning ved naboen. Men generelt må det siges, at statsministeren formåede at samle landet om at være sammen – hver for sig. Hun udviste stor empati og menneskelighed i sin ageren og gav mig en tro på, at der findes "gode og sande" politikere derude.

Desværre må jeg indrømme, at jeg stadig har et horn i siden på vores undervisningsminister, Pernille Rosenkranz-Theil. Det er beskæmmende, at landets undervisningsminister i den grad favoriserer det ene af sine børn, folkeskolerne, mens hun i bedst fald ignorerer og i værste fald revser det andet, de frie skoler. Hele miseren startede kort efter sommerferien 2019, hvor folkeskolelærerne modtog et brev fra deres øverste chef, hvor hun undskyldte for lockouten i 2013 og hvor hun takkede dem for deres enorme arbejde på skolerne. Vi lærere, ledelser og bestyrelser på de frie skoler modtog derimod en irettesættelse, idet vi skulle se at komme ind i kampen og tage socialt ansvar. Det er helt fair, at man som politiker har en mening om de frie skoler, men at man som vores øverste boss i den grad tilsidesætter god lederadfærd og ikke ønsker at tale med os, er ikke i orden. Og det er efterhånden ved at være direkte pinligt og ja næsten tåkrummende, at hun fortsat så åbenlyst ikke ønsker at komme i dialog med os i den frie skolesektor – hun skulle have deltaget i kredsbestyrelsesseminaret i september 2019, hun skulle have talt på repræsentantskabsmødet i november, hun skulle have deltaget i et hovedbestyrelsesmøde i marts, hun har så meldt afbud til det hele. Hun har endnu ikke haft tid eller mulighed for at mødes med journalister fra Frie Skoler og ej heller syntes, det var relevant at invitere os eller skoleforeningerne med til Sorø-mødet, selvom det netop var socialt ansvar, der var på dagsordenen. At hun så har haft tid til at besøge alle kredse i Danmarks Lærerforening, tydeliggør blot endnu mere favoriseringen af folkeskolen som stedet, hvor alle børn i Danmark mødes og bør gå i skole.

Men det er dog et faktum, at godt 20% af skoleeleverne i Danmark går på en fri skole (grundskoler 17% og efterskoler 4%), så det er lidt underligt, at undervisningsministeren negligerer den frie skolesektor. Det er ikke sandsynligt, at vi bare forsvinder eller at politikere får held af at lukke alle frie skoler. Regeringen startede skråsikkert ud med at ville sætte koblingsprocenten ned, men da Finansloven lå færdig, var dette forslag heldigvis taget af bordet. Men arbejdet med at bekæmpe de frie skoler og i særdeleshed de muslimske skoler fortsætter. Undervisningsministeren udtalte i vinteren 2020, at hun ikke ønsker skoler, der segregerer børn fra resten af samfundet, som det efter hendes mening sker på de muslimske skoler. Derimod er det godt, når der åbnes frie skoler ude på landet, hvor den lokale folkeskole lukker. Så der findes i hendes optik gode og dårlige frie skoler. Sådan er det ikke min bog, det er en grundlovssikret ret, at man i Danmark kan lave en skole, der værdimæssigt, ideologisk eller religiøst passer ind i stifternes samfunds- og menneskesyn, så længe man lever op til friskoleloven og dansk lovgivning generelt. Og kommer man på kant med disse love, ja så træder tilsynet ind for at se til, at alt går rigtigt til og gør det ikke det, jamen, så må skolen i sidste instans lukke. Tilsynet fungerer, det lokale med tilsynsførende og forældrenes daglige tilsyn, og med det centrale. Hvad, der ikke helt fungerer, er, når tilsynet fratager skolerne deres tilskud, mens tilsynet vurderer sagen. Det er ikke i orden, at man er straffes økonomisk, inden man reelt er dømt. Og konsekvensen af denne fratagelse af tilskuddet er, at det bliver os i Frie Skolers Lærerforening, der lukker skolen, idet vi kræver, at medlemmerne skal have deres løn og pension og får de ikke det, ja så begærer vi skolen konkurs. Det er ikke en rimelig og ej heller holdbar måde at lukke skoler på, tilsynet bør ikke lukke for det varme vand, før skolen er fundet skyldig i anklagerne og det bør ikke være os som fagforening, der lukker skolerne.

En anden del af retorikken omkring de frie skoler er, at vi ikke tager socialt ansvar. Vi selekterer ved døren og holder de fagligt svage og ikke mindst de fattige fra døren med vores ventelister og

manglende fokus på inklusion. At denne retorik ikke har hold i virkeligheden ser man tydeligt, når man er på besøg på de frie skoler og når man diskuterer socialt ansvar med medlemmerne, som vi gjorde på repræsentantskabsmødet i november, hvor hovedbestyrelsen præsenterede en overordnet formulering af, hvad socialt ansvar indebærer: De frie skoler skal under et, give bedre adgang til de lavest uddannede familiers børn og i højere grad imødekomme socialt udsattes børns læring. Derudover var vi enige om fire grundlæggende principper, som bør udgøre et nyt tilskudssystem: i foreningen tager vi udgangspunkt i

- børnenes læring og dermed, at lærerne har optimale vilkår for at sikre den bedst mulige skolegang for alle børnene i de frie grundskoler uanset deres indlæringsmæssige kapacitet og socioøkonomiske baggrund,
- at forældre ikke af økonomiske grunde skal forhindres i deres frie skolevalg,
- at, de frie skolars pædagogiske, ideologiske og religiøse frihed skal opretholdes,
- at tilskudsmodellen skal være enkel og transparent.

Så socialt ansvar omhandler en socialøkonomisk side, hvor alle elever skal have mulighed for at gå i en fri skole, hvor værdierne er i fokus og ikke, om hvorvidt man kan betale skolepengene. Men socialt ansvar handler om mere end økonomi og tilskudsmodeller, det handler også om, at børn fra familier med en lavere socioøkonomisk baggrund overhovedet får tanken, at en fri skole kunne være noget for dem – uden at skulle på en venteliste inden man overhovedet har fået et navn. Og endelig er det vel også socialt ansvar at sætte inklusion på dagsordenen, så elever med handicap eller faglige vanskeligheder rummes på de frie skoler. Som sagt så er det mit indtryk, at de frie skoler allerede tager et socialt ansvar, hvor grønlandske børn eller børn med indvandrerbaggrund kommer på efterskole, hvor børn med diagnoser får hjælp og støtte i undervisningen, og hvor de sårbare unge får mulighed for at blomstre og tro på sig selv uden at skulle ligge under for præsentationspresset og testningshelvedet. Men vi kan ikke bare læne os tilbage og pudse glorien, vi er nødt til at lytte til tendenserne på Borgen og åbne øjnene for, at socialt ansvar i den grad også handler om at få familier med lavere indkomster til at se de frie skoler som en reel mulighed for deres børns skolegang – gennem hele skolelivet.

Vi skal komme politikernes kritik i møde ved at have taget diskussionerne omkring socialt ansvar, taxameter- og tilskudsordninger. Vi er begyndt i Frie Skolers Lærerforening, men vi er nødt til at få skoleforeningerne med ind i diskussionen, hvis vi skal stå samlet mod omverdenens kritik af den samlede frie skolesektor i stedet for at skyde på hinanden skoleformerne imellem.

Og på hjemmebanen

Når bladet "Frie Skoler" udkommer, så har en af kredsformændene taletid i "Foreningen mener". Og da det sidste gang blev min tur, opfandt jeg Kathrine. Hun er en fiktiv karakter, som nok kommer til at poppe op i mine udgaver af "Foreningen mener" flere gange, hun er nemlig en af os i kreds 2. Hun arbejder på én af de kun syv skoler i kreds 2, der ikke har en tillidsrepræsentant på nuværende tidspunkt. At der kun er syv skoler uden tillidsrepræsentant betyder, at vi har 75 skoler med en valgt tillidsrepræsentant. Det er en all time high og det kan vi alle være stolte af, det er nemlig ikke min fortjeneste, men vores.

Lønkonsulenterne forhandler løn på skoler uden en tillidsrepræsentant, hvorefter kredsformanden tager kontakt til medlemmerne på skolen for at komme på besøg og fortælle om fordelene ved at vælge en tillidsrepræsentant. Et besøg resulterer måske ikke i et valg i første hug, det tager tid at finde sin indre tillidsrepræsentant frem, men som antallet af tillidsrepræsentanter i kredsens antyder, så lykkedes det flere gange end det mislykkes at få valgt en tillidsrepræsentant på skolerne. Når Kathrine så deltager i TR-uddannelsen både i kredsens og på Hornstrup Kursuscenter, så får hun viden om stort set alt, hvad der er værd at vide om løn, arbejdstid, samarbejdsudvalg mv. Jeg kan naturligvis ikke tale på Kathrines vegne, men jeg har en formodning om, at det er i samværet med de andre tillidsrepræsentanter i kredsens, at hun finder sin egen version af det at være tillidsrepræsentant, idet hun får mulighed for at sparre med erfarne og nyere tillidsrepræsentanter, i netværket får hun vendt problematikker på skolen i et lukket og fortroligt rum, hvor hun kan dele sine sejre (fx med at få ny et medlem) eller frustrationer (fx over lederens manglende forhandlingsvelvilje) og stemningen ved møderne i kredsens er altid hjerteligt, drillende og super støttende.

Vi oplever til tider, at tillidsrepræsentanterne ikke holder så længe i jobbet, det kan være hårdt at sidde alene på taburetten mellem skolelederens kontor og lærerværelset. Man må tage nogle øretæver fra flere sider og man kan ikke redde verden på 1. arbejdsdag. Det tager tid at opnå resultater, der er balancerede nok til at gøre de fleste tilfredse. Og den allersværeste forhandling, men også det allervigtigste resultat, man som tillidsrepræsentant skal opnå, er tiden til TR-arbejdet. Hvis man skal kunne varetage medlemmernes interesser, have tid til ordentlige forhandlinger med ledelsen, kunne deltage i de mange møder i kredsens, så skal man have tid til at gøre arbejdet ordentligt. I TR-cirkulæret står der, at man skal have den fornødne tid til at varetage hvervet som tillidsrepræsentant, i foreningen anbefaler vi en akkord, der hedder 100 timer + 4 timer pr. ansat på overenskomsten. Det kan godt være, at man ikke opnår den akkord i første hug, men så må man tælle sin tid for at kunne demonstrere over for ledelsen og medlemmerne, som jo skal give tillidsrepræsentanten mandat til forhandlingerne, hvad man reelt bruger sin tid på. Vi har i kreds 2 i et par år haft et regneark til netop dette tælleri, regnearket har hjulpet nogle og nu har det givet inspiration til udarbejdelse af et officielt regneark fra sekretariatet. Budskabet i tælleri og forhandlingen af en fornuftig akkord er og har altid været: at det tager tid at være medlemmernes og foreningens repræsentant på skolerne, og lederne ser forhåbentligt også værdien af at have en god sparringspartner i tillidsrepræsentanten.

Vi har i hovedbestyrelsen fokus på, hvad der kan gøre tillidsrepræsentanterne mere langtidsholdbare og her har det relationelle arbejdet fået et stærkere fokus. I kreds 2 arbejder vi allerede målrettet med det relationelle, idet jeg som kredsformand har mailkontakt med tillidsrepræsentanterne på uddannelse før og efter hvert modul på Hornstrup, de netværksansvarlige tager kontakt til de nye og de næsten nye en gang i året, vi har alle i kredsbestyrelsen fokus på at tage godt imod de nye som Kathrine, når de kommer til møder i kredsregi og derudover er de erfarne tillidsrepræsentanter meget dygtige til at byde de nye velkommen i folden. Man glider forholdsvis nemt ind i jarongen og bliver en del af det unikke fællesskab, som kreds 2 udgør.

Ja, ja, jeg er ved at være en gammel kone, der bliver lidt rørstrømsk fra tid til anden. Men det er for mig en speciel oplevelse at byde velkommen til de mange arrangementer, vi afholder i kreds 2, om det er møder for tillidsrepræsentanterne, arbejdsmiljørepræsentanterne eller medlemmerne, så er der altid en familiær stemning, hvor alle møder op med et smil på læben, selvom det måske er sidst på dagen efter endt undervisning. Årets topsællerter målt på antallet af deltagere har helt klart været pensionsmødet, TR-efteruddannelsesmodulet om GDPR og repræsentantskabsmødet. Det er tre meget forskellige arrangementer – et for dem, der har været medlemmer længe og måske er på vej ud, et for kredsens hårde kerne i form af tillidsrepræsentanterne og et for de fagpolitiske aktive, som fortsat møder talstærkt op i Nyborg og som går på talerstolen med stærke meninger.

At være en overenskomstbærende fagforening betyder, at vi skal repræsentere minimum 50% af de mulige medlemmer. Det betyder, at organisering af medlemmer, både de nyansatte og de "gamle" tvivlere, er et fortløbende arbejde. Man bliver som tillidsrepræsentant aldrig færdig med at organisere sine kolleger. Nogle gange er det super nemt at holde et informationsmøde med de nye kolleger, som så melder sig ind i foreningen med det samme, andre gange er det en møjsommeligt proces, der tager år. Til tider er det et Sisufos-arbejde, da antallet af medlemmer på skolen kan synes stageret, eftersom et medlem kan forlade flokken ligesom et nyt melder sig på banen. I min bog er organisering af kollegerne et job for tillidsrepræsentanten på højde med forhandling af løn og arbejdstid. Men det er ikke nødvendigvis et fedt job at skulle reklamere for medlemskab, så derfor kan det være kærkomment med lidt hjælp fra de trofaste medlemmer, som måske kan bidrage med en god forklaring på, hvorfor de er medlemmer af Frie Skolers Lærerforening.

Vores lille forening og dermed også kreds 2 har i det sene forår haft vokseværk, idet højskolelærerne nu kan melde sig ind i foreningen, som nu repræsenterer lærere på frie skoler i hele den frie skolesektor, så grundskolerne, efterskolerne og højskolerne er samlet i én og samme fagforening. Højskolelærernes ansættelsesforhold reguleres af Folketinget, de har ikke en forhandlet overenskomst og dermed heller ikke mulighed for at vælge en tillidsrepræsentant. Det er mit håb, at vi på sigt kan ændre dette, så alle medlemmer i foreningen har en forhandlet overenskomst og så vi kan byde tillidsrepræsentanter fra højskolerne velkommen i kreds 2. Men indtil da så kan vi byde velkommen til de 13 højskoler (og en enkel ny friskole på Djursland) og ikke mindst til de højskolelærere, der allerede har meldt sig ind i foreningen. Lad os håbe, at flere finder vej til foreningen og kredsen i den kommende fremtid, når vi tager på besøg på de nye skoler sammen med formandskabet og konsulenterne.

Fremtiden?

Hvert år, når vi i kredsbestyrelsen sidder med mødeplanen for det kommende skoleårs arrangementer, så foreslår jeg oftest, at vi skruer lidt ned for ambitionsniveauet, så vi ikke holder så mange møder. Men det har jeg endnu ikke haft held med, så vi fortsætter med at holde et arrangement om måneden for enten medlemmerne og/eller de tillidsvalgte.

Vi har et stort fokus på tillidsrepræsentanterne, det ved vi godt, men de er jo foreningens repræsentanter derude i virkeligheden, så de skal passes godt på. Hvis vi lykkes med at gøre tillidsrepræsentanterne langtidsholdbare (jeg nægter at kalde det robuste), så kommer de jo til at sidde på posten i mange år. Men på et eller andet tidspunkt så skal der ske en udskiftning og her

kunne TR-suppleanten komme i spil, så derfor skal vi i kredsen også have et øje på, hvad vi kan gøre for at bringe TR-suppleanterne tættere på de øvrige tillidsvalgte i kredsen.

Vi har i kredsbestyrelsen dog også et fokus på arbejdsmiljørepræsentanterne, som inviteres til to møder i løbet af året. Arbejdsmiljøet har vi ikke berørt så meget i denne beretning, men lærernes arbejdsmiljø er særdeles vigtigt, eftersom man er nødt til at trives i sit arbejde for at kunne levere en god undervisning til eleverne. Så derfor skal vi i kredsen fortsat have fokus på arbejdsmiljørepræsentanterne, men også på medlemmernes deltagelse i arrangementer om fx forældresamarbejdet.

I kredsen har vi en række kan/skal-opgaver, som vi hvert år evaluerer først i kredsen og sidenhen i hovedbestyrelsen. En af opgaverne er at besøge skolerne i kredsen og her må vi jo indrømme, at vi underpræsterer en hel del, idet vi ikke kommer ud til FSL-klubmøderne i samme omfang, som vi gerne ville. Måske har budskabet ikke gennemslagskraft nok, når vi skriver opfordringerne i nyhedsbrevene til medlemmerne og de tillidsvalgte eller måske er behovet ikke så stort på kredsens skoler, idet tillidsrepræsentanterne selv har styr på indholdet på FSL-klubmøderne. Uanset hvor svaret måtte findes, så skal vi finde det, idet det er nødvendigt for os som kredsbestyrelse for at kunne være medlemmernes repræsentanter i såvel kredsen som hovedbestyrelsen, at vi ved, hvad der reelt foregår blandt kredsens medlemmer. Så vi må sætte ind med en styrket indsats for at komme på besøg hos jer, hvis I har gode forslag til, hvordan vi får sparket døren ind, så sig endelig til.

Afslutning

Vi vil gerne sige tak til jer, der har deltaget i kredsens arbejde i årets løb, i møder og debatter. Vi håber, der bliver lige så meget liv i det kommende år. Tak til de tillidsvalgte, som hver dag er ambassadører for FSL på de frie skoler. I gør en kæmpe indsats for jeres kolleger, for skolen og for foreningen.

Om lidt skal vi i gang med valgene i kredsbestyrelsen. Vi har i år skulle sige farvel til Lisbet, som med vemod har skullet finde andre græsgange. Vi er kede af at skulle sige farvel til hende, men vi håber, at hun vender stærkt tilbage en dag. Peter trådte ind i kredsbestyrelsen som suppleant efter Lisbets afgang, men han har nu fået barn nr. 3, så der er ikke lige tid til kredsbestyrelsesarbejdet for øjeblikket.

Selvom vi ofte har lidt udskiftning i kredsbestyrelsen, så går alle ind i arbejdet med krum hals og vi har det sjovt sammen. Det er hverken et fuldtidsarbejde eller en fritidsinteresse at sidde i kredsbestyrelsen, men det skal under alle omstændigheder være indsatsen værd – ikke kun økonomisk, men i særdeleshed socialt. Og det er det – i hvert fald i min bog, og det skyldes ikke mindst kredsbestyrelsesmedlemmerne. Så tak til Bente, Ditte, Lisbet, Pernille, Peter og Rasmus. I har alle været med til at drive denne kreds godt videre i dette skoleår, hvor vi har arrangeret mange gode møder for de tillidsvalgte og medlemsarrangementer, vi har et målrettet fokus på, hvad vi egentligt går og laver i kredsen og vi har fået valgt nye tillidsvalgte på skolerne, organiseret flere medlemmer og vi har haft en høj grad af kommunikation med såvel tillidsvalgte som almindelige

medlemmer. Og endelig tak til vores revisorer for veludført arbejde – vi kommer tilbage til det med økonomien senere.

Med disse ord overdrager jeg kredsbestyrelsens beretning til generalforsamlingen.